
This item was submitted to [Loughborough's Research Repository](#) by the author.
Items in Figshare are protected by copyright, with all rights reserved, unless otherwise indicated.

4DD6_mp3_Our Story_Oral Histories of Women from Turkey

PLEASE CITE THE PUBLISHED VERSION

LICENCE

CC BY-NC-ND 4.0

REPOSITORY RECORD

Dayı, Didem. 2020. "4dd6_mp3_our Story_oral Histories of Women from Turkey". Loughborough University.
<https://doi.org/10.17028/rd.lboro.13095398.v1>.

Evet, tekrar merhaba diyorum o zaman. Ben 1974 yılında Almanya'da doğdum. İşçi bir babanın çocuğuyum. Annem de ev hanımıydı o zamanlar. Almanya'da doğdum, üç yaşına kadar Almanya'da yaşadım. Daha sonra annemle babam ayrıldı. Biz annemle ikimiz ananemin yanına, Manisa'nın Akhisar ilçesine yerleştik. Çocukluğum böyle geçti, biraz travmatik. Ondan önce de hastanede bir hastalığım olduğu için bir, neredeyse bir sene kadar hastanede tek başıma bir buçuk yaşındayken tek başıma hastanede yaşamışım Almanya'da. Bir de böyle bir durumum var. Kalça çıkıklığı ameliyatı. Doğuştan kalçam, iki kalçam birden çıkık doğduğum için beni bir buçuk yaşındayken hastaneye bırakıyorlar, iki buçuk yaşında alıyorlar. Ara ara annem ayda bir kere, iki kere ziyarete gelebiliyor. Öyle bir süreç var. Ondan sonra da iyileşiyorum, düzeliyorum işte. Onların ayrılma süreçleri oluyor ve biz Akhisar'a anneannemlerin yanına yerleşiyoruz annemle ikimiz. Annem ayrılmayı hiç istemiyor, bir şekilde aldatılıyor, babam istemiyor annemi, annem de ayrılmak istemiyor. Aslında babama çok aşık. Benim çocukluğumun böyle onların boşanma süresi dokuz-on sene sürüyor. Annem 9-10 sene direniyor boşanmamak için. Akhisar'da çocukluğum bunların içinde boğuşarak geçiyor. Yani, boğuşmak derken işte annemin sürekli mutsuzluğu, sürekli çıkan tansiyonu, mahkemelere gitmemiz, gelmemiz beni de götürüyorlar. Bunu mu istiyorsun? Bunu istiyorsun. İşte annem bir yandan "Baban kötüdür. Bana şunu yaptı, bana bunu yaptı, seninle hiç ilgilenmiyor." Öbür tarafa babaannemlere gidiyorum yazın ziyarete orada anneme bir şey. Böyle bir arada çekişmeyle geçen bir çocukluk süreci. Dolayısıyla gözümün önünde çok sağlıklı bir ilişki modeliyle büyüdüğüm söylenemez aslında. Akhisar'da da anneannemin elinde çok kalabalık bir evde geçti benim çocukluğum. Anneannem, dedem, annem, dayım, küçük teyzem hatta koca ninem bile yaşıyordu. Anneannemin annesi bile yaşıyordu. Bayağı kalabalık bir evde ve çok belirli bir gelir düzeyi olmadan. Annem çalışmıyor ama dikiş dikiyorlar dışarıya. Böyle teyzemle ikisi, anneannemle ikisi. İşte tütüncülük yapılıyor, zeytincilik yapılıyor Akhisar'da. Öyle belli bir düzen yok. Dayım çalışıyor bir tek. Böyle bir ortamda hani harala gürelenin içinde ben ilkokulu Akhisar'da bitiriyorum. Orta halli bir hani öyle çok parlak bir öğrenci hiçbir zaman olmadım. İlkokul sürecim de öyle geçiyor, öyle bitiyor. Arkasından Annem diyor ki: "Bu, bu iş böyle gitmeyecek benim" diyor. "Buradan bir çıkış noktası bulmam lazım. Ben çocuğumla annemin babamın yanında daha ne kadar yaşayabilirim?" diyor ve kendisine bir çıkış yolu arıyor. Annem kız meslek lisesi mezunu. Birtakım kurslar, eğitimler

alıyor; dikiş öğretmeni olarak bir köye atanıyor. O dönemleri hatırlıyorum ben. İlkokul üç dört civarıydı benim. Hatta köye birlikte bakmaya gittik. Annemin atandığı, tayininin çıktığı köye. Annem, anneannem, ben gittik. Böyle bayağı o zamanlar tabii daha da şey hani ilkel. Bayağı ilkel bir köy yani. Alıştığımız düzenin çok dışında. Benim o, o zamanki şartlarım için. Anneannem diyor ki: "Ben seni işte, dul kadınsın, falan seni burada kızınla bırakamam." diyor. Anneme izin vermiyor. Biz tekrar Akhisar'a dönüyoruz hiç köye yerleşmeden.

Sonra benim bir teyzem İstanbul'da yaşıyor. Fizyoterapist, SSK Eğitim Hastanesinde. Annemi, bir sınavlar açılıyor, memuriyet sınavları anneme diyor ki: "Abla gel bu sınavlara gir. Sen çocuğu da al, İstanbul'a gel." diyor. "Burada memur olursun." diyor. "Burada yaşarsınız, bize de yakın otursunuz." falan. Ondan sonra annem gidiyor, İstanbul'da sınavlara giriyor hastanenin ve kazanıyor, devlet memuru oluyor. Fizik tedavi bölümünde masör, masöz olarak çalışmaya başlıyor. Yatan hastaların tedavilerini uyguluyorlar. Ben dörde giderken annem oraya gidiyor, o arada da o sene boşanıyor artık. Artık dokuz sene, on senenin sonunda ikna oluyor ve boşanıyor. O arada da babam benimle çok ilgili değil açıkçası. Yazları geliyor, bir işte on gün beni ya görüyor ya görmüyor. Ondan sonra bir tatilini yapıyor, dönüyor Almanya'ya, tekrar geri gidiyor. Bir maddi desteği de yok o zamana kadar çok fazla. Bu şeyden, boşandıktan sonra annem böyle bir şey alıyor. Birikmiş nafakasını alıyor, parasını alıyor, İstanbul'a yerleşiyor. Orada çok küçücük bir şey yapıyor, küçücük bir ev satın alıyor, borca giriyor ve teyzemlerin yanında yaşıyor iki sene. Ben de iki sene anneannemin yanında ilkokulu bitiriyorum. İlkokul dörtteyken oluyor bu. Annem işte arada geliyor, beni görüyor. İstanbul'a teyzemin yanına gidiyor, o arada borç ödüyor, satın aldığı evin borcunu ödüyor. Evde de kiracı var ki borç ödensin bir an önce diye. Sonra annem biriyle tanışıyor evlenmeye karar veriyor. Ben ilkokul beşe giderken oluyor bu. Bana da soruyor: "Evlenmemi istiyor musun?" diye. Tabii bu arada da çocukluğum hep şey, baba özlemiyle geçiyor. Herkesin, o dönem benim yaş dönemimin çocukluğunda böyle boşanma durumları çok fazla yok hani. Artık daha kanıksandı, insanlar daha alışkınız bu düzene ama benim çocukluğumda ben 74 doğumluyum, şu anda 46 yaşındayım. Benim çocukluğum için daha ekstrem bir durum bu ve çok özlemle büyüyorum. Her, bütün arkadaşlarımın babaları var ama benim babam yok. Dolayısıyla annem bana soruyor: "Evlenmemi istiyor musun? Ben biriyle

tanıştım." falan. Ben de tabii atlıyorum yani "Evet! Evlen! Hani benim de babam olacak madem ne güzel." falan diye. Bu fikir hoşuma gidiyor ve annem işte ben ilkokul beşe giderken evleniyor. Evlendiği ikinci babamın da bir oğlu var. Oğlu, ben, annem ve babam ben ilkokulu bitirdikten sonra ortaokula başlıyorum. İstanbul'a geliyorum, orada dördümüz bir evde yaşamaya başlıyoruz ama çok küçücük bir ev. Böyle 1+1 bir ev, şeyde, Samatya'da, Kocamustafapaşa'da. O evde biz yaşamaya başlıyoruz. Abim, işte babamın yani ilk eşinden olan oğlu, onun lise sonu benim orta birime denk geliyor. O üniversiteyi kazanıyor, gidiyor. Ondan sonra ben kalıyorum evde küçük olarak. Benim babamla uyumum iyiydi. Yani bana babalık etti, gerçek babamdan daha çok babalık etti ama günün sonunda bu ilişkiler çok kolay olmuyor. Zorlu zamanlar gene yaşandı, yaşanmadı değil hayatımda. Annem evlendiği kişiyle, eşiyle benim aramda köprü kurabilmek için hep bir denge mekanizması kurmaya çalıştı, aramız kötü olmaması için. Büyük bir sorunlar yaşanmadık aslında. Yani dediğim gibi sevgi gördüm gerçekten, beni çok sevdi üvey babam, kendi babamdan daha çok sevdi ve bu baba sevgisini bana verdi. Ama bazı sosyal sorunlar yaşandı. Çok asosyal bir adamdı. Annem çok güçlü bir karakter, hassas bir tarafı da var. Her şeyi yalnız yapan bir kadındı annem. Benim gözümün önünde çocukluğumdan beri öyle. Yani evde bir raf çakılacak onu bile annem çakar, babam böyle bir bu konuda beceriksiz adam. Babam dediğim hep şu anda babam dediğim kişi, üvey babamdan bahsediyorum ve sosyal ortamlarda annemi çok gerer. Gitmek istemez, akrabalar olur, düğünler olur, toplantılar, bayram, seyran annem hep yalnız. Babam gelirse de tuhaf davranır ortamı bir gerer falan. Gergin bir karakter. Dolayısıyla önündeki ilkokul dönemimden sonraki önümde olan ilişki rol modeli de böyle bir rol modelimdi. Evet sevecen bir adam, kötü bir adam asla değil, kötülük yapmıyor, herhangi bir şeyi yok bunun dışında ama sosyal anlamda sosyal hayatta çok uyumsuz bir adam. Çok zor bir adam yani. Annem de hassas, bunun kavgasını veremediği için hep tansiyonları çıkıyor yani. Benim çocukluğumda hep böyle hayatım. Annemin tansiyonu çıkıp hastaneye yetiştirmekle geçti. Hep ama yani. Ve bir süre sonra ben şey oldum bu arada, hani duyarsızlaşmaya başlıyorsun bir süre sonra artık hani. Tansiyon mu çıktı? Ha! Gene çıktı yani. Gene bir şey oldu, ne oldu? Söylemezdi ama içine atar ama bilirsin orada bir bir şey olmuştur babamla ilgili. Dolayısıyla böyle bir ne, ne denir buna? Pasif, agresif bir şeyle yürüdü ilişkisi. Bana çok yansımadıysa da kendisi yıprandı gene annem. Hatta bir dönem boşanmayı düşündü

tekrardan ama ikinci boşanmayı kaldıramayacağından mı düşündü ve vazgeçti hani. "Gene mi boşanıyor bu kadın?" gibi. Devam etti evlilikleri.

O aradan ben orta okula başladım İstanbul'da. O sene sınıfta kaldım orta birde,Lisesi'nde ortaokula başladım. Orada sınıfta kaldım ve şöyle bir şey var. Kendimi hiç beğenmiyordum. Bir ergen hallerim var. O sene sınıfta kalmamı çok normal karşılıyorum. Çünkü hayatımda bir sürü yenilikler olmuştu yani. Şehir değiştirdim, aile değiştirdim, yeni hayata adaptasyon koptum, gittim. O, o, orayı şey yaptım yani, orayı kabullendim. Orta biri tekrar okudum. Hani kurtarma sınavları vardı bizim zamanımızda. Girmedim bile sınavlara. Hangisini kurtaracağım? Hepsini çünkü kötü, zayıf yani. Orta biri tekrar okudum orada. O arada ergenlikle birlikte de kilo sorunlarım başladı. Bir de çocukluktan bu yana böyle bir baba eksikliğinin de getirdiği bir hisle olsa gerek ki hep böyle bir erkek çocuğu gibi yetiştim ben. Hep pantolon giyerdim, etek hiç giymeşdim. Hatta küçükken anneme şunu dediğimi bile hatırlıyorum: "Anne ben büyüyünce erkek olacağım. Bülent Ersoy nasıl cinsiyet değiştirmiş -o zamanlar çok olay olmuştu Bülent Ersoy'un cinsiyet değiştirmesi benim çocukluğumda- ben de öyle cinsiyet değiştireceğim." falan. Annem şok tabii kadın yani (gülüyor). Benim bir şeyden haberim yok, kolay zannediyorum. "Niye kızım?" falan. "İşte, bilmiyorum ben erkek olacağım." falan. Neyse, böyle bir şey. Çok üstüne gidilen bir durum değil ama bana davranış olarak çok yansımış bir durum. Hani şu anda da baktığımda öyle çok feminen bir kadın havam yoktur yani. Biraz böyle daha dominant ve sert bulurum kendimi. Dışarıdan aldığım geri bildirimler de biraz öyle (gülüyor). Dolayısıyla böyle bir kabukla örmüşüm kendimi. Onu da tabii sonradan, sonradan anlayabiliyorum. Bir erkek Fatma durumuyla büyüdüm yani. Öyle kız çocuğu modelleri vardır, ben de onlardan biriydim. Böyle makyaj yapmaya, etek giymelere falan hani üniversite zamanında şey yaptım, başladım. Çok şeydi benim için, sıkıntılıydı. Ergenlik dönemimde de böyle bir anda kilo aldım. Kilo ile olan kavgam, sıkıntım benim o zaman başladı. Çok kilo aldım, kendimi zaten beğenmiyorum. Böyle bir ezikleme hali içindeyim okulda da sürekli. Okulda böyle daha popüler çocuklar, arkadaşlar var. Ben böyle hep şey kıyım kıyım hani kenarlarda bir de böyle çok kilo alınca kendimi iyice beğenmemeye başladım. Öyle bir kızsızal havamda yok işte. Ondan sonra bir inat ettim o dönem. Kendi kendime böyle işte yemeyerek, acayip spor yaparak evde falan. Ortaokul bir, ikiden

bahsediyorum. Acayip kilo verdim, çok daha iyi hissettim kendimi ve orta biri tekrar ederken de derslerim gayet iyiydi. Teşekkürle, takdirle ben ortaokulu bitirdim. Fena geçmedi yani ortaokul dönemim. Kilo alma-verme işlerim de işte daha o zamanlardan başladı. O ilk kilo verme serüvenim öyle başladı benim. O ergenlikte bir şey yaptım, bir acayip bir şiştim kilo aldım, sonra tekrar verdim. Şimdi o dönemim başka "nasıl geçti" derseni hani onlar da bu hikâyenin bir yerinde, bir iz bırakmış olabilir bende. Teyzeme çok yakın oturuyorduk biz. Annemin o İstanbul'a ilk geldiğinde yanında kaldığı teyzem. Onun da iki tane oğlu vardı. Benden küçükler. Onlara abla gibi... Teyzemle eniştem gezmeye gider, ben de -ablaları- gider, teyzem de kalırım Hafta sonum genelde böyle geçerdi benim. Hafta sonları gidip teyzemde kalıyorum, çocukların başında ablalık gibi. Biz evde öyle işte film izliyoruz falan. Teyzemle eniştem de gezmeye gidiyor, geliyorlar. Yazın Yeşilköy'de çadır kamp kurulur. Çiroz kampı, orada çadır kurulur, ben giderim iki ay falan orada kalırım. Öyle liseye kadar bu süreç böyle devam etti.

Ondan sonra lise dönemine geldim. Bu arada pardon şöyle bir şey oldu. İlk orta birde, o sınıfta kaldığım sene annem de işte çalışıyor. Yanında çalışan bir hasta bayanla arkadaş oluyor. O bayanın da Aksaray'da bir triko atölyesi var. Annem bana dedi ki: "Okumayacaksan sen" dedi. "Sınıfta kaldın, git Sevda Teyze'nin yanında çalış!" dedi. Ve o yaz orta birde o kaldığım sene yaz gittim, üç ay Sevda Teyze'nin yanında çalıştım triko atölyesinde. Orası, orası (gülüyor) bir okul gibiydi yani orada bana dank etti. "Allah'ım dedim. Ben ne yapacağım?" Olmaz yani bu triko atölyesi. Burada böyle, dünyam o değil yani. Ondan sonra işte derslere çabuk asıldım, ikinci sene tekrar başladığımda. Yani ortaokul dönemimi öyle geçirdim.

Bu arada fotoğraf çekmeye çok merak salmıştım o dönem böyle bir. Kendime küçücük bir fotoğraf makinesi zar zor aldırabildim annemlere. Böyle her şeyin fotoğrafını çekiyordum. Yani saçma sapan, çok seviyordum. Benim babam da matbaa meslek lisesi mezunu. Ama o, o işi yapmamış, devlet memuru olmuş PTT'de amirdi o zamanlar. Bana dedi ki: "Bak sen fotoğraf çekmeyi çok seviyorsun." Böyle bir lise zamanı geldi ben ne yapacağımı bilmiyorum. Hangi liseye gideceğim? Ne yapacağım? "Bak" dedi. "Fotoğraf çekmeyi çok seviyorsun, bu matbaa meslek lisesinde de" dedi "Reprodüksiyon bölümü var, orada fotoğraf da veriyorlar. Karanlık oda falan.

Sen çok seversin bence, istersen bir araştıır bu konuyu." dedi. "Aa" dedim. Valla, hakikatten çok seviyorum yani böyle o işlerle uğraşmayı da. Allaahh! Ben, ben çok heyecanlandım. "Tamam!" dedim. Buldum, budur! Yani. Fotoğraf aşkına ben gittim matbaa meslek lisesine yazıldım (gülüyor), reproduksiyon bölümüne. Hakikatten orada da atölyeyi canlandırdım yani, o kadar seviyordum ki böyle fotoğraf çekmeyi. Siyah-beyaz fotoğrafları kendimiz banyo etmeyi öğrendik, kartlara tabettik, okulun içerisinde kendi çapımızda sergiler açtık. Çok değerli bir hoca vardı orada, Demir Bey vardı. Adam bayağı iyi bir fotoğrafçıydı reproduksiyon bölümünde. Yani gittiğim lise çok şey bir liseydi, kof bir liseydi ama benim açımdan önemliydi. Beni bu işlere, bu grafik işlerine, bu dünyalara iten bir kapı oldu orası ve orada bir hocam vardı benim. Demir Hoca dışında bir Serpil Hoca vardı, onunla ilişkim çok iyiydi ve bana dedi ki: "Sen yeteneklisin ve orada okuyanlar lise ikide üç gün staj yapıyor, işe gidiyoruz. Üç gün işe gidiyoruz, iki gün okula geliyoruz. Lise iki ve lise üç böyle geçiyor. Üç seneydi lise. Lise birde tam okuldayız, onun dışında yarı iş, yarı okul gibi yani süreç böyle işliyordu. Herkese staj ayarlıyorlar ve o lisedeki birçok insan matbaalarda staj yapıyor. Dedi ki: "Seni oraya sokmayalım. Sen" dedi "bir ajansa gir. Bir ajansta hani başka bir vizyondur. Orası ben dedi bütün tanıdıklarımla sana bir yer bulmaya çalışacağım." dedi. Çok büyük bir matbaa vardı, oraya biz onunla görüşmeye gittik, onlardan rica etti "Çalıştığınız ajanslardan birine" dedi. " Bu öğrencimizi sokalım, bu çocuk yetenekli, matbaalarda yapmasın stajını. Başka bir vizyon olsun ona." O zaman o-o, o da benim için bir dönüm noktasıdır yani, o staj yaptığım yer. O zamanın Grafik Lintas'ı, şimdinin Lovelintas'ı, şimdi gene değiştiyse bilmiyorum yani kaç senedir ajans dünyasında değilim ama. Ben o küçücük dünyamdan, Samatya'dan, matbaa meslek lisesinden çıkıp Grafika Lintas gibi bir ajansa staja gittim. Benim için şeydi; Nasa'ya gitmiş gibiydim yani. Çok böyle ultrasonikti yani her şey ki daha bilgisayar bile yok o zamanlar. Her şey elle yapılıyor, staj-montaj yöntemiyle yapılıyor bütün işler. Ama ben bu işi çok sevdim, yani grafik işini acayip sevdim. Çok çalışıyordum, çok çalışkandım her zaman yani, iş hayatımda hep, hep çok çalıştım. Çalışarak var ettim kendimi. Herhalde öyle değer gördüğümü, ilgi gördüğümü düşünmüş de olabilirim. Hep iş öncelikli oldu hayatımda, yani ilişkilerde öncelikli oldu tabii ki bende. Erkek arkadaşlarım olsun istedim, flörtlerim olsun istedim. Böyle uzaktan, platonik aşklarım oldu daha ortaokul zamanlarımda falan ama bir ikili ilişkiye lisede bile girmedim yani. Bir uzaktan hoşlandığım biri vardı ama ya da

teklifler geliyordu, hiç oralarda değildim. Ben böyle sergi sergi gezeyim, konserlere gideyim... Matbaa meslek lisesi gibi bir lise için bu şey, değişik bir profil, azdır yani böyle bir öğrenci profili orada.

İşte işi öğreneyim, çalışayım. Daha lise öğrencisiyken, stajyerken ben mesaiye kalıyordum. Aslında normalinde yasak ama o kadar zorda kalıyorlardı ki ben o kadar işi bitiriyordum ki orada, o kadar güzel öğrenmişim ki konuyu. Zaten temelini liseden beri alınca orada da tekniğini hemen kaptım. Elim yatkın bu işlere, hemen şey yaptım orada, yedek eleman pozisyonuna geldim. Bize verdikleri çok küçücük bir maaş vardı. Bana böyle şey yaptılar onu üç-dört katını vermeye başladılar o aldığım paranın. Paranın da tadını aldım yani lisedeyken paramı kazanmaya başladım. Bir süre sonra annemle aynı parayı almaya başladık. Daha lise bitmemiş, daha üniversite zamanı gelmemiş aynı parayı kazanmaya başlamıştım annemle. Annem devlet memuru. Aaa anladım ki bu iş kendi parayı kazanınca senin düdüğün ötüyor, diyelim yani. Sen bu yolda devam. Kendi parayı kazanmaya devam. Kimseye muhtaç olmayacaksın. Hep de örneğim o oldu. Annemi hep rol model alıyorum tabii. Annem güçlü bir kadın. Kendini sıfırdan var etmiş, belki pek çok kadın gibi. O durumda olacak belki pek çok kadın gibi ve kendi parasını kazanıyor ve bana da bunu sürekli anlatıyor. "Kendi parayı kazanmalısın. Senin kenarda paran olmalı. Kendi ayakların üzerinde durmalısın. Kimseye muhtaç olmamalısın." gibi bana da sürekli bunu empoze ederek beni şey yaptılar, büyüttü.

Liseden sonra üniversite zamanım geldi. Çok sevdim ve o dünyada kalmak istiyorum. Ne yapayım? Ne yapayım? Güzel sanatlara girmek istedim ama oraya giremedim. Ege Üniversitesi İletişim Fakültesinin hem matbaa hem fotoğraf bölümü vardı, iletişim fakültesine bağlı, oraya girdim. Dedim: "Ben oradayken yine hazırlanırım, çalışırım, bir şeyler yaparım." İzmir'e git. İzmir'de öğrenciliğim geçti. Orada bir kendi kadın kimliğimi keşfetme yolculuğum biraz oralarda başladı. Bu aralarda da hep böyle bir gene hafif böyle bir kilo al-ver döngüm başlamıştı yani. Çok kopuşlar değil ama lisede de böyle bir beş-altı kilolar alıyorum, sonra veriyorum, alıyorum-veriyorum. Üniversite, üniversite de öyle. Üniversite ortamına gittik, ben yurtta kaldım. Oda arkadaşlarım vardı, çok güzel bir arkadaşlık grubumuz oldu orada. Orada da böyle bir ara

fastfooda yumulduk, herkes kilo aldı. Sonra spor salonuna yazıldık falan, hani rutini bu yani. Spor salonuna gider (gülüyor), diyet yapar falan, hani beni tanıyan herkes uzun süredir tanıyorsa hem kilolu hem kilosuz halimi birkaç defa görmüştür. Çünkü sürekli "size"ım değişiyordu. Üniversite zamanı güzeldi ama buradaki bu yaşadığım travmatik şeyler tabii birtakım bazı kişilik bozuklukları getiriyor, getirmediğini söyleyemem. Onları da tabii şimdi daha net görüyorum. İlgi görmek ve kendinle barışık olup olmama konuları yüzünden hep böyle bir yanıma yandaş, beni çok sevecek birinin arayışı, beni çok sevsin diye de hep çok verici olmak. Yapılan en büyük hatalardan biri bu olsa gerek pek çoğumuz için. Benim için öyleydi. Hep arkadaşlık ilişkilerime böyle bir tane çok yakın arkadaşım olsun, ona yapışayım, o hiç beni bırakmasın, ben de onu hiç bırakmamayım gibi. Böyle birtakım sancılı süreçlerde olmadı değil üniversite zamanında. Sonra üç arkadaşım ile eve çıktık biz üniversitede. O da, o da çok güzel ve çok keyifli geçti. Orada böyle flörtlerim ve erkek arkadaşlarım oldu. Cinsel deneyimim olmadıysa da erkek arkadaşlıklarım oldu. Anladım ki benim dünyam, ben erkeklerden hoşlanıyorum yani, öyle bir şeyim yok. O çocukken ki erkek Fatma durumundan bir eser kalmadı yani (gülüyor) büyüdükten sonra. Ama ilişkilerimi yürütme konusunda hep bir sorun yaşadım yani. Birileriyle çıkıyorum ama kısa sürede bitiyor. Bir sürü, bir şekilde devam edemiyor.

Üniversiteden sonra döndüm ve hemen iş hayatına başladım, hemen çalışmaya başladım. Zaten beni o çalıştığım ajanstan yaz tatilleri bile çağırıyorlardı hani "İşler yoğun gel!" İşte bir aylık, iki aylık gidip orada çalışıyordum. O, o ajanstan çıkanlar başka yere gidiyor, oradan bana haber geliyor, işte bir eleman hastalanmış, bir ay raporlu mesela "Gel, çalış bizimle." gibi. Ondan sonra ben böyle öğrenciyken de pek boş durmadım yani. Tatillerde İstanbul'a gittikçe hep çalıştım ajanslarda. Okul bittiğinde bayağı şeydim yani bayağı donanımlı, işi bilen bir gra-grafikerdim. Grafiker olarak ajansa şey yaptım, ajanslara baş vurdum, hemen girdim bir yere. O zamanlar bu işi yapan da az, şu anki kadar çok yok. Söylediğim yani kaç sene? 25-26 sene önceden bahsediyorum. Ajansta çalışmaya başladım. Çok şey öğrendim o ajansta. Karanlık oda diye bir kavram vardı, ben onu çok iyi biliyordum, copy-proof çekilirdi, öyle girdim ilk ajansa. Dediler ki: "Bu kız karanlık odayı da çok iyi biliyor, bunu alın." Çünkü karanlık odacı ayrı oluyor, grafiker ayrı oluyor o zamanlar. Şimdi bunu izleyen varsa ona göre hiç bilmiyor tabii (gülüyor). Bunu yıllar

sonra kim izleyecekse haberi olmayacak yani böyle bir dünyadan. Anlatması zor. Anlatılmaz, yaşanır. Ben öyle girdim ve bilgisayarların çıktığı döneme denk geldi benim o dönemim. Üniversiteden sonra işe girdim, bilgisayarlar çıktı. Bilgisayar çıkınca tabii o karanlık odaya ve copy-proof'a gerek kalmadı. Ama çalıştığım ajansın sahibi de o karanlık oda yıllardır öyle çalıştığı için o karanlık odadan kurtulamıyor bir türlü, cesaret edemiyor. Ben de istiyorum ki ben karanlık odayla hiç uğraşmayayım, tamamen bilgisayarı öğreneyim ve grafik işine devam edeyim. Ajansa geldi bilgisayar. O zaman bilgisayar masaları ayrı, yine kocaman fiksaj montaj masaları ayrı, öyle çalışıyoruz. Daha işler tamamen bilgisayara geçmemiş. İşte bilgisayarda artdrop çalışıyoruz ama mesela insert yapılacak, ürünlerin küçük fotokopilerini böyle ekrana yapıştırırdık, oradan yazılar döndürürdük falan yani. Hani görseller daha bilgisayara geçmemiş öyle bir dünya. O işi çok kısa sürede çözdüm ben. Onun azmiyle ben o masada sadece bilgisayar başında oturmak istediğim şeyiyle, aşkıyla karanlık odadan kurtulmanın hevesiyle, çok çabuk çözdüm ve dedim ki: "Artık karanlık odaya ihtiyacınız yok! Kaldırın artık bu makineyi." dedim. "Bunu göreceksiniz." dedim. Scanner alındı falan ajansa. Onu hemen çok kısa sürede kullanmayı öğrendim, herkeste öğrendi tabii, sadece ben değil. Bir süre sonra ikna oldular. "Tamam!" dediler. Karanlık odayı kaldırıyoruz artık, herkes bilgisayarı şey edecek, bir masadayız, bir bilgisayardayız.

O ara gene çok kilo aldım. O üniversiteden sonraki dönemim. Gene bir ilişkim yok. Aşırı bir kilo aldım, kendimi beğenmeme halim, aşırı yoğun çalışıyorum ve çok kötü besleniyorum. Evet, para kazanıyorum ama kendimden uzaklaşmış bir haldeyim. Hem de bayağı güzel para ka..., annemden fazla para kazanıyorum o dönem gene. Ondan sonra bi', bir süre sonra bana şey zor gelmeye başladı. Annemlerle, ailemle yaşamak zor gelmeye başladı artık daha. Hani artık yetişkinliğe doğru ilerliyor yaş, 20'li yaşlara gelmişim. Annemlerle gidiyorum o küçücük evde. Kendime ait odam da yok. Çünkü o 1+1 ev demiştik, başta orada yaşıyoruz hâlâ. O küçücük evde bana ruhuma sıkıntılar geliyor. Baktım paramı da kazanıyorum. "Anne" dedim. "Ben evimi ayıracağım. Ev tutacağım." dedim. Annem böyle bir üzüldü falan işte. Ben evlenmeseydim tekrar sen gitmezdin, şuydu, buydu falan... "Anne" dedim. "Bu öyle bir şey değil ya, ben gidiyorum yani (gülüyor)." Neyse, kendime bir ev tuttum, Ortaköy'de bir ev tuttum ve orada kendi başıma eve çıktım. Çok kötü bir evdi, böyle rutubet içindeydi, param ona yetti ama kendi başıma yaşıyorum

yani. Derme çatma bir iki böyle eşya hallettim kendimce, orada oturuyorum, kendime ait bir evim var. Bir süre sonra kendime bir tane araba aldım. Dedim ki "işe gelip giderken biraz daha hani konforlu olsun." Sonra o ev çok kötü bir evdi. Annem dedi: "Bari bize yakın otur, hani gelir, bari yemeğini yersin, yemekle uğraşmazsın, yoğun çalışıyorsun. Hani tamam evin ayrı olsun." "Okey!" dedim, ikna oldum. Hani daha güzel bir evde oturabilirdim o zaman. Koca Mustafa Paşa'ya geri taşındım. Daha az paraya daha kaliteli bir evde oturmaya, yaşamaya başladım. İşte o zamanlar 20 küsur yaşlarındayım; kendi başıma yaşıyorum, kendi arabamı almışım, kendi giderlerimi karşılayabiliyorum, böyle bir tatlı bir hayatım var. Oturduğum apartmanda küçük daireli bir apartmandı, çok böyle öğrenciler vardı. Orada da böyle şey gibiydik yani, bayağı Friends dizisi gibiydik. Çok güzeldi (gülüyor), ay çat kapı orada, çat kapı bende falan. Yaşlar da yakın sayılır. Ben yeni çalışmaya başlamışım, onlar daha okuyor. Çok eğlenceli bir dönemimdi orası benim, çok keyifli geçmişti. Erkek arkadaşım da ara ara oluyor ama uzun sürmüyor yani oluyor ve bitiyor. Oluyor ve bitiyor. O arada ben çok sık iş değiştiriyorum bu arada. ...'a geçtim. İşte seninle de tanıştığımız yer....de öyleydi işte o zaman Paşa'da oturuyordum, kendi düzenim devam ediyor. Orada da bizim çok iyiydi şeylerimiz, ilişkilerimiz. Keyifli zamanlarımız yani, gençliğimiz güzel geçti. Ajans sektörünün ekmeğini yedik o anlamda (gülüyor). Bayağı keyifliydi. Ama ilişki konusu hep bir sıkıntı. Hep olmuyor yani. Bi', bir başlıyor, devam edemiyor. Bir şekilde olmuyor. Ya ben istemiyorum ya karşımdaki devam ettirmek istemiyor. Ya bu işin nasıl yapılacağını bilmiyorum yani ve kiloyla ilgili ilişkim de böyle. Bi' kilo alıyorum, gene veriyorum, alıyo... Hep bir mutsuz ve kendimi şey halim yok hani. Kendimi kilo vermişken iyi hissediyorum, kiloluyken hiç giyinmek bile istemiyorum. Dışarıdan baktığında da hep daha böyle naturel bir kadınıym yani. Böyle çok süslü püslü değilim. Bir yere gideceğim zaman hafif bir şey yapıyorsam yapıyorum.

Sonra hayatıma evlendiğim insan girdi. Tanıştım, çalıştığım ajansın birinde. Böyle birkaç ajans daha değiştirdim, o zamanlar da gene kiloyla boğuştuğum bir dönem. Gene bir spor salonuna yazılmışım, gene salona gidiyorum iş çıkışı böyle haldır haldır. Saçma bir beslenmeyle ilerliyorum..... ile tanıştım, çalıştığım ajansta. Ben, o daha yeni başlamıştı okulu-okul dönemi hatta bırakmıştı okulu. Yeni para kazanmaya başladığı bir dönemdi, ben de bir süredir

Çalışıyorum, işte kendi düzenimi kurmuşum. şey oldu, çok hayran oldu bana. Beni, beni gerçekten çok sevdi ve onun beni sevmesini sevdim galiba daha çok. Hani çok aşkından öldüm m? Çok aşkından lmedim ama tabii ki öyle bir ilgi görmek hoşuna gidiyor insanın bir kadın olarak. Biz birlikte olmaya başladık, çıkmaya başladık. O Sarıyer'de oturuyor ben Koca Mustafa Paşa'da oturuyorum. Çok uzak mesafe ve kısa bir süre sonra hiç, hiç ayrılmamaya başladık. Dedik ki: "Evleri birleştirelim o zaman." Ve biz iki evi de kapatıp Bakırköy'e taşındık, birleştirdik yani. Resmi olarak birlikte yaşamaya başladık. Daha nişanlanmadan veya evlenmeden böyle bir karar aldım ben. Benim ailem daha rahattı, kimse bir şey demedi. Hatta benden o kadar umudu kesmişlerdi ki "Aa iyi olur, başında bir erkek olsun (gülüyor)." falan diye destekliği gördüm yani. Güven verdik onlara. Ailesi çok başta tepki gösterdi. Sonra beni tanıdıkça, ne kadar şeker bir insan olduğumu görünce (gülüyor), sevdiler. Birlikte yaşamaya başladıktan üç sene sonra evlenme kararı aldık. şimdi ...la olan ilişkimde aslında sorunları baştan gördüm ben. Hani bu çok birbirimize uygun olmadığımızı ama orada şimdi geriye dönüp baktığımda teşhisi koyabiliyorum kendi hayatım için. Orada değer görme, sevilme, kabul edilme... Çünkü şimdiye kadar da, o zamana kadar da çok başarılı ilişkiler yrtememişim ve bu adam beni çok istiyor, hayatımda olmak istiyor, beni bırakmak istemiyor. Bu durum benim o kadar hoşuma gitti ki bazı şeyleri görmezden gelmeye başladım. Olmaz dediğim şeyleri, yani uyuşman noktaları görmezden, tolere ederim zannettim. Değişir zannettim, değiştirebilirim zannettim, görmezden geldim ve bir şekilde biz evlendik. Hani sev... nefret ediyor değildim ama olmayacağını biliyordum o ilişkinin. Onunla evlendiğimizde bayağı tumbul bir gelindim ben. Gene kilolarım şeydi, fazlaydı. Okulu da bitirmediği için uzun dönem askere gitti, ben de işte ajansta çalışmaya devam ettim ve çok yoğundum çok çalıştığım bir dönemdi. O inat ettim, dedim ki: "Ben bu kilolardan kurtulacağım Hazır..... burada yok. İstedığim yemeğimi, düzenimi, istediğim gibi ayarlarım." nk sürekli bir yemek programı halindeyiz. Bir yerlere gidiyoruz, sürekli bir yeme-içme hali. Öyle beslenince de tabii kilo alınıyor. O da yemeği seviyor, ben de seviyorum. O gittiğinde dedim ki: "Ben hayatımı bir düzene sokacağım, böyle olmuyor bu iş güzelim." dedim kendi kendime. O da orada "Ben de askerde" dedi "kilo vereceğim." Hakikatten izne geldikçe bakıyorum o da kilo veriyor, ben de veriyorum. Daha da hırslanıyorum böyle (gülüyor). O, o da verdikçe. Acayip kilo verdim. İlk büyük kilomu o zaman verdim ben. Kaç kilo verdim? Yaklaşık 34- 35 kilo verdim kendi kendime.

Kimseyle görüşmedim, hiç sosyalleşmedim. Zaten hayatıma girdikten sonra bir sürü arkadaşım hayatımdan çıktı ne yazık ki! Çok az görüştüğüm arkadaşlarım vardı. Hani böyle ailecek artık eşli olarak görüştüğüm. O evlenme kararı da öyle bütün arkadaşlarım, akranlarım da artık evlenmeye başlamıştı. Dedim: "Benim de herhalde zamanım geldi, e beni de başka isteyen de yok. Bu var işte hazır hani, evlenelim bari." Hani evlilik teklifi de almadım. Zaten birlikte yaşıyorduk, öyle bir evlendik. Sonraaskerden gelene kadar işte ben 35 kilo verdim, o da kilo verdi bayağı. Böyle o geldiğinde ben fıstık gibi hissediyorum kendimi yani böyle 38 bedene inmişim, giyinmeyi seviyorum, kendime yeni kıyafetler almışım falan çok mutluyum, gayet güzel. O da öyle geldi, bir zaten depresif bir adam, sürekli bir iş depresif şeyine girdi yani. İş bulacak mıyım? Bulamayacak mıyım? Ne yapacağım ben? falan. Neyse, geldi hemen de iş buldu aslında, işe girdi. Fakat o dönem bizim evliliğimizin bir boşanma arifesinin olduğu bir dönemdir. Ben kendimi çok iyi hissediyorum; o kadar kilolar vermişim, o da öyle. İşte işimiz gücümüz var, çalışıyoruz falan hani, hayatımız tıkırda gibi gözüküyor o yaşlara göre baktığında. 27 yaşında evlendim. Askere gitti, geldi bu anlattığım olay demek ki 28-29 yaşlarında oluyor. İşe girdi ve orada tanıştığı biriyle beni aldattı.

Biz bir boşanma arifesine geldik. Ben evi terk ettim, gittim. Arkadaşlarımın evine gittim, bir hafta falan orada kaldım. Dedim: "Bitsin artık bu iş." Çocuk da yok o zaman. "Bitsin ve herkes kendi yoluna baksın yani bu böyle olmayacak, hazmedilecek bir şey değil." Çok yalvardı, çok peşimden koştı, çok pişman olduğunu söyledi. Tam askerden geldiğinin peşi sıra olmuştu bu olay. Ondan sonra böyle bayağı bir dolandı, dolandı etrafımda. "Bir kez daha deneyelim, çok pişmanım, şudur, budur, bana bir şans ver!" "İyi" dedim "Tamam!" Biz tekrar devam ettik birlikte, yani evliliği devam ettirdik. Ondan sonra da karşıda Anadolu yakasına taşınmaya karar verdik. Burada bir ev ev satın aldık kendimize Anadolu yakasında, Kozyatağı'nda. İşte oraya taşındık. Oraya, içini yaptırdık falan, böyle bir hevesle güzel bir başlangıç gibi oldu bize tekrar bu konu. Güzel zamanlarımız geçti orada. Ben tekrar kilo almaya başladım. Bu söylediğim süreç içerisinde. ...kilo vermiştim, bir sene sonra tekrar kilo almaya başladım. Kilo aldıkça mutsuzlaşıyorum bu olan ilişkiye de yansıyor amakilo alıyor. Bu arada nasıl bir profil, benim hayatıma seçtiğim eş profili? Aynı üvey babam gibi bir profil. Adam iyi bir adam, kötü bir adam değil ama sosyal

hayatta son derece sorunlu. Ben hep sıkıntıdayım onunla bir yere gideceğim zaman. Bir akrabalarla görüşme, düğün, dernek, bir şey olsun gittiğimizde surat asar, orada sevmediği bir insan varsa surat asar, benim burnumdan getirir. Öyle bir hani sosyal uyumsuz bir insan. O gün keyfi yoksa kim olursa olsun döner totosunu oturur yani. Eve biri gelmiştir, misafir. O misafiri diken üstünde oturtturur evde. Bunlar benim için çok ters yani. Ben de tam tersi yani insan severim, misafir severim falan. Böyle bir, bu sorunlarımız hep vardı ve bunlar zaman zaman depresiyor, zaman zaman sakinliyor. Büyük kavgalar ediyoruz, bir kendine çeki düzen veriyor biraz, evet ama sonra şey oluyor tekrar, eskiye dönüyor. Kendime rol model olarak seçtiğim eş böyle bir rol modeldi. Yani ikinci babamı rol model almışım.

Peki ben nasıl bir eştim? Ben de mükemmel değildim elbette. Ben de bu sert duruşum, bir erkeğin karşısında fazla geliyor. O da bundan hep rahatsız oldu. "Bu kadar sertsin, bu kadar beton gibisin, bu kadar duvar gibisin, hiç ulaşamıyorum sana, bir şey oluyor hemen kapatıyorsun kendini, hiç yaklaşıyorsun, hiçbir naiflik, bir kadın şeyi yok!" O bunları söyledikçe daha çok sinirleniyorum. Ben o kadar çok şey yapıyorum falan. Ya, böyle bir ilişkilerde sıkıntı. O da beni çok idare etti açıkçası. Şimdi baktığımda bunu görebiliyorum yani. O da beni bu anlamada idare etti, ben de onu idare ettim. Bu arada çok çocuk istemeye başladım. Etrafımdaki herkesin, arkadaşlarımızın da çocukları olmaya başladı. Fakat olmuyor, bizim çocuğumuz olmuyor. İşte doktora gittik, şu, bu... Bir hap verdi doğurganlığı arttırıcı, "Sorunumuz yok, olur." dedi. Hap verdi, o hapla ben hamile kaldım ama dış gebelik oldu. Şu anki kızım doğmadan önce, dört sene önce hamile kalmıştım. Evlendikten dört beş sene sonra dış gebelik oldu. İşte tüpün biri alındı ameliyatla, tüpe yapışmış şey, cenin. Dediler ki: "Gene de hamile kalırsın. Hani tüpün biri yok şu anda ama hamile kalmam diye düşünme." dediler. Ama ben hamile kalamadım ondan sonra, daha dört sene. Yani evlendikten sekiz sene sonra hamile kaldım ben. Sekiz sene çocuğum olmadı. Dedim: "Herhalde artık olmayacak. Vazgeç bu sevdadan. Tüp bebek yapalım." diyorum. O da ikiz olur diye istemiyor. "İkiz istemiyorum, bir tane bana yeter." diyor sürekli, sürekli şey bu. Öyle de bir tartışmalarımız var. Gene birbirimizden bir kopuştayız o dönem, evlendikten sekiz sene sonrasında. Hatta o dönem ben yine boşanmayı evliliği bitirmeyi çok düşündüğüm bir dönemdi benim. Dedim: "Bu böyle olmuyor, sürekli; mutsuz, gergin, sıkıntılı bir adam profili

beni çok mutsuz ediyor yani.” Çok sıkılıyorum bu durumdan artık. Ben de böyle fotoğraf kursuna yazıldım. Fotoğraf çekmeyi de seviyorum ya. Hani o zaten benim tutkum, hiç bıraktığım bir şey olmadı ama biraz iyisi, iyi olarak öğreneyim manuel kullanayım şu makineleri falan diye bir kursa yazıldım. Fotoğraf kursuna yazıldım o dönem. Gezilere başladım onlarla. Madem gelmiyor benimle ben de kendime bir dünya oluşturayım, bir uzaklaşayım ondan. Bakayım, ne yapmak istediğimi göreyim. Yani evlilik bitecek mi? Bitmeyecek mi? Ne olacak? Ve ben o dönem hamile kaldım. Bunu kafamdan attığım dönem. Fotoğraf kursuna, ilk geziye gittim Çanakkale Anzak Ayini’ne gitmiştik -hiç unutmuyorum- orada hamileymişim meğer. Hamile kaldım, hiç beklemediğim, hiç konduramadım yani. Test yaptım evde, çıkmadı falan ve o kan testiyle ortaya çıktı. Çok sıkıntılı bir hamilelik süreci geçirdim. Böyle yarısını evde yatarak geçirdim, yata yata geçti yani hamilelik, ağlaya ağlaya geçti. Çocuk hep düşecek zannettim, doğmayacak zannettim. İlk hamile kaldığımı öğrendiğimde şok oldum. Doğurup doğurmama konusunda bile kararsızdım. Dedi ki: "Bak bu kadar uğraşıyorduk, istiyorduk, sakın" dedi. "Bana sormadan, benden habersiz öyle bir şey yapma. Çok güzel bir şey, çocuk işte, bunu doğur. Çok güzel olacağız, biz iyi olacağız, şudur, budur." Biz bir kere daha toparlanma dönemine girdik. Yani bir şekilde bebek doğdu, yani kızım doğdu. 2009 yılında Aralık'ta doğdu.

.....’ın iş hayatı; hep sıkıntılı, hep mutsuz, hep bir gerginlik, hep bir şey, hep bir şey, hep bir şey... Adam kendi işini yapmak istiyor, bir türlü fırsat olmuyor, ben de engelliyorum onu biraz. Diyorum: "Daha sonra birlikte yaparız, öyle olur, böyle olur." İşsiz kaldı. Tam da doğduğu zaman. Ben evde doğum izindeyim, o da işsiz kaldı ve bir tesadüfle buradan, ajanstan tanıdığı birilerin vasıtasıyla İzmir'de bir ajans kurma fırsatı çıktı ortaya. Çocuk da burada büyük bir ajansta art direktörken evleniyor, İzmir'e yerleşiyor, o da orada ne yapacağını bilmiyor İzmir şartlarında. Ben de İzmir'de yaşamayı çok istiyorum; çocuğumuz orada büyüsün, sakın bir yer, İstanbul'dan böyle bıkmışım, trafik çekmekten. Biz diyoruz: İzmir olur mu acaba? Olmaz mı? İzmir'e gider miyiz? Gitmez miyiz? Biz İzmir'e gitmeye karar veriyoruz. orada ajans kuracak, biraz birikimimiz var, paramız var. İşte bu oturduğumuz evi kirayı verip, orada kiraya çıkıp, ben de orada bir iş bakacağım. Bu arada ben hamileyken de çok kilo alıyorum, inanılmaz. Beni ikiz zannediyorlar hamileyken. Doğurduktan sonra da kilo almaya devam ediyorum. Hani öyle bir

doğum kilosu hani zırt gider falan, öyle bir şey yok. Bayağı çok, tartılmıyordum herhalde 110-120 kilo olmuşumdur o aralar hatırlamı...yani bilmiyorum, tahminen. Bayağı kilolu olduğum bir dönem.

Biz İzmir'e gidiyoruz, İzmir'de sıfırdan bir başlangıç. O, ajans kuruyor. Çok paralar harcıyorlar o ajansa. Yani fazla İzmir şartlarında. Ben de bir yerde bir iş buluyorum orada. Annemler de geliyor. Çünkü çocuğa birinin bakması lazım, benim de çalışmam lazım, para kazanmam lazım. Annemler de geliyor, bize yakın bir yerde böyle küçük küçük bir ev tutuyorlar İzmir'de. Bu arada kızıma hep annem bakıyor. Ben çünkü çalış-çalıştığım için. Sonra biz kızım sekiz aylıkken İzmir'e gidiyoruz, ben orada bir ajansta işe girdim ama çok küçük paralar yani. İzmir'de yaşam ucuz denilir, İzmir'de yaşam ucuz falan değil, giderlerin temel giderlerin aşağı yukarı aynı ama bu sektörde bu işi yapıyorsan kazancın üçte bir buranın şeyine göre üçte bir. İş bulmak da zor. Hani ben İstanbul'dan geldim diye bir şeyim oluyor, bir avantaj sağlanıyor bir şekilde bulunuyor iş.ortağıyla fena gitmiyor aslında işler. Ama o kadar çok para harcıyorlar, hesap bilmez bir durum var ki kazandıklarıyla harcadıkları örtüşmüyor yani. İstanbul ayarında ultra lüks bir ofis yaptılar orada. O kadarına gerek yokken. Ben de ajansta işsiz kaldım, ajanstaki durumlar biraz tatsızlaştı, kötüye gitti. Bu söylediğimde orada iki buçuk sene geçirdik, iki buçuk senenin sonundan bahsediyorum. Bu iki buçuk sene didinerek geçti. İşte ben biraz para kazanıyorum, ee işte buradaki evin kirası geliyor, doğru düzgün bir para getiremiyor. Çünkü iş oturtuyorlar, böyle bir şekilde yaşamaya çalışıyoruz yani, geçiniyoruz. Ondan sonra bu iki buçuk senenin sonunda işler çok da iyi gitmemeye başladı bizim açımızdan. Para daha büyük sorun olmaya başladı, ben de işsiz kalınca. Ne yapalım? Ne yapalım? Bu arada ben İzmir'deyken de gene birçok sıkı diyet yaptım. Orada ajansta bir arkadaşla 30 kilo verdim. Orada da bir böyle bir büyük hani, doğumdan sonra kızım artık bir buçuk yaşlarında falan çok sıkı bir diyet yaptım. Yine 38 bedene düştüm böyle. 48 bedenlerden 38 bedenlere düşmüştüm bir dönem.

İşle ilgili sıkıntılar başladı. İzmir'de çok mutsuz olduk, çok büyük kavgalar etmeye başladık gene. Boşanma evresine bir kez daha geldik. İlişkide sıkıntılar, sorunlar var. Olmuyor! Olmuyor! Artık dedim: "Yeter! Ben de burada işsizim." dedim. "Ben" dedim, "kızımı alıyorum, gidiyorum!"

Annem de döndü İstanbul'a. Benim ev olunca olunca orada "Boşu boşuna" dedi,"Kira ödemeyim." Evine, kendi evine döndü. Ben de dedim ki: "Kızımı alıyorum, ben İstanbul'a dönüyorum. Sen de ne yaparsan yap!" dedim yani. "Bilmiyorum artık ne yapacağını." dedim. O da bana, o da bana benzer şeyleri söyledi: "Git! Bir uzak kalalım, boşanacak mıyız? Ne yapacağız? Bir görelim durumu." dedi. Dedim: "Tamam! Ben gidiyorum!" Kızımı aldım, geldim İstanbul'a. Annemlerin evine, Koca Mustafa Paşa'ya. Oraya yerleştim. İş aramaya başladım. Bildiğim iş reklam işi, grafik işi, tasarım işi. Bir sürü ajansla görüştüm. Dedim ki -Kozyatağı'ndaki evi de boşaltmadım. Kiradan, oradan bir kirayı da ben alıyorum yaşamımı devam ettirmek için.- Dedim: "Nerede ev bulursam, orada ev tutacağım." dedim. Hani trafiği çekmek istemiyorum artık, çok yorulduğum trafikten. İşte ne bileyim... Taksim'de mi iş buldum o tarafta bir ev tutacağım, karşıda Kadıköy'de mi iş buldum oralarda ev tutacağım. O yüzden acele etmedim hemen ev tutmak için bir iş bulayım önce, dedim. Bir ay sonra bir işe başladım Bostancı'da bir ajansta. Dedim ki: "Birkaç ay geçsin, bir önümü göreyim. Bakalım bu ajansta ben kalabilecek miyim? Kalmayacak mıyım? Birkaç ay geçti o arada dedi ki: "Ben dönüyorum." dedi. "Buradaki hissemi devrediyorum, olmuyor. İstanbul'u çok özledim, kızımı özledim! Biz" dedi. "Tekrar bir deneyelim. Ben" dedi. "İş bakacağım, iş bulacağım orada, İstanbul'da ajanslarda." "İyi" dedim. "Tamam, deneyelim, çocuk var yani, ben de istemem aile bölünsün. Zaten kendim bölünmüş bir ailenin çocuğu olduğum için hiç istemediğim bir şey, çocuğumun başına da gelsin istemiyorum. Ondan sonra geldi. O da Koşuyolu'nda bir ajansta iş buldu ve çok iyi bir pozisyonda, çok iyi şartlarda bir iş buldu. Bir ev tuttuk Kazasker'de, Kozyatağı'nda. Benim de iş yerim Bostancı'da, onunki Koşuyolu'nda. Çok keyifli böyle manzaralı hoş bir ev tuttuk. Tekrar sıfırdan bir başlangıç bulduk. Kiraya çıktık orada.

Ondan sonra o,o dönem gene benim kilo almaya başladığım dönem benim. Böyle gene yemekler oluyor sürekli, birileri geliyor, birileri gidiyor, bir yerlere gidiyoruz. Kilo alıyorum işte. Annem geliyor, kızıma bakıyor. Ben iş gidiyorum, işe gidiyor ama gene işte mutsuz! Hep mutsuz! Hep gergin! Hep sıkıntılı! Annem bize geliyor mecburen çocuğa bakmak için. Anneme ters davranıyor ama mecburuz yapacak bir şey yok yani. Bizim çalışma şartlarımızda bir bakıcı bulmak da zor, yoğun çalışıyoruz. Kızım yuvaya başlamıştı zaten yuvaya gidiyordu gündüz. Böyle

bir dönem. Gene işte mutsuz, iş değiştirdi. Karşıya Maslak'ta, Marka'da iş buldu Marka Ajans'ta Hulusi Derici'nin orada iş buldu, oraya geçti. O arabayla işte işe gidiyor, geliyor; ben de Bostancı'ya gidiyorum, geliyorum. Benim Bostancı'da iyiydi yani çalıştığım yer, orada devam ettim çalışmaya. Bu arada şey bir şekilde (gülüyor) tutarlı ve istikrarlı bir şekilde kilo almaya başladım gene. Rutinimi kendime yaşattım yani ve ilişkide gene sorunlar var hani, bir sıkıntılar var. Kendi işini kurmak istiyor, ben de diyorum ki: "Lütfen acele etme! Bunun zamanı var, şu anda değil. Neden acele ediyorsun?" Ben engellemeye çalıştıkça o "Hayır!" diyor. "Ben iş kuracağım." diyor. "Ben yapacağım." diyor. Ben de bu arada gene kilo almaya devam ediyorum. Yani evin içinde bir huzursuzluk var, mutlu değiliz ama ne yapacağımı da bilmiyorum yani. Dolayısıyla ne oldu orada, ajansta çalıştığı bir müşteri temsilcisi kızla birlikte... "Biz" dedi "Böyle böyle bir kız var." dedi. "Onun da etrafında tanıdığı müşterileri var." dedi. "Ajansı kuruyoruz!" dedi. "Ama hemen ayrılmayacağım." dedi. "Ben ne zaman maaşımı çıkarttığım gün oradan o parayı kazanacağım ama şirket açacağım." dedi şirketini ve dedi ondan sonra şey yapacağım, ayrılacağım hemen" dedi, "ajanstan." Bu aradanın, ne zaman? İlkokul bire başlama dönemleri. O,o zamanlar beş sene öncesinden bahsediyorum. Beş-altı altı sene önce. Ben de dedim ki ya beni dinlemiyor, tamam dinlemiyorsa o zaman yapacak bir şey yok. Yapıyor zaten yani, benim bir söz hakkım yok. Dedim: "Tamam! Tanışayım ben o zaman bu kızla. Hani bir ortağın var." Kızın da evli olduğunu söylüyor, hafta sonu hep onlar geziyorlar diyor eşiyle. Bir türlü beni tanıştırmıyor o kızla. "Ya senin" diyorum "ortak iş ortak iş yapacağın biri neden ben tanışamıyorum?" Deliriyorum tamam mı böyle kavga var yani. Hep bir bahane söylüyor ama her hafta sonu. Ya diyorum: "Hafta içi bir akşam bir kahve içelim bir yerde yani, onu da mı yapamıyoruz?" Hani böyle yaptıkça ben kılıcıyorum tabii. Bir şey var. Anlattıklarının bir kısmı doğru, bir kısmı değil. Bunu şey yapmaya çalışıyorum yani anlamaya çalışıyorum ve çok kilo aldığım bir dönem işte o. Bayağı kilo aldım. Kendimi de beğenmiyorum, kendimi de suçluyorum. Ben diyorum işte kilo aldım, beni beğenmiyor, başkası girdi ama o mutsuzlukla daha da yemeğe devam ediyorum. Öyle ki böyle evin koridorunda birbirimize çarpmamak için dokunmadan hani geçmeye çalışıyoruz yani. Öyle bir hale geldik. Kızla tanıştırmıyor beni. Hafta sonu'yı alıyor, parka götürüyor Göztepe Parkı'na, oraya, buraya "Bilmem kim abla da geldi, anne oradan geçiyormuş, işte o parkta oturduk." Diyorum: "Hani bu kızın vakti yoktu da geliyordu." İşte hep

bir bahane yani anladın mı? Diyor ki: "Yok işi vardı, geçerken uğradı, bir şey verdi." Falan böyle saçma sapan yalanlar yani. Yalan söylediğini anladıkça ben sinirleniyorum O yalan olmadığını benim paranoyak olduğumu söylüyor. "Bir şey yok! Sen sürekli işkilleniyorsun, bir şey..." Böyle paranoyak, histerik kadın durumunda hissettirdi kendimi bana. Böyle bir süreç geçti. Çok mutsuzum.....'nın birinci sınıfın bittiği yaz ben, bir arkadaşım ve kızı. Yani biz iki anne, iki kız, çocuk bir gezi planı yaptık ve ben artık çok mutsuzum. Bu evlilik artık bitsin istiyorum, bu işkenceye dayanamıyorum yani. Kızla bir ilişkisi var, bana hâlâ itiraf etmiyor, söylemiyor, sürekli inkâr ediyor. Hani bir yandan ilişkisi olduğunu biliyorum, bir yandan da paranoyak, kıskanç kadın gibi hissediyorum kendimi. Dedim: "Bu artık bitecek!" Çok mutsuzum yani böyle. O, şu anda hani etrafta gördüğün fotoğraflarımdaki en mutsuz halim var ya! O, o, o dönemlere denk geliyor. O yaz biz bir yurt dışı tatiline gittik biz, böyle bir hafta. İşte iki anne, iki çocuk. Orada arkadaşşıma bunları anlatıyorum: "Artık" diyorum. "Dönünce bitsin yani, lütfen kurtulayım." O da bana diyor ki, biz yine tatile gidiyoruz, biz bu arada önceki yaz da tek başımıza tatile gittik. Gelmiyor yani adam. Ben her şeyi tek başıma yapıyorum, bekar anne gibiyim zaten. Çocuğun doğum günü oluyor, doğum gününde sınıftan veliler geliyor eşleriyle, suyuyla, buyuyla. Bir parti evinde bir yerde doğum günü yapıyoruz, O geçiyor annesinin kenarına oturuyor. Hani bir insanlara hoş geldin, bir muhabbet... Ben nasıl annelerle muhabbet ediyorum, onun da babalarla bir ya da insanlara bir merhaba demesi lazım. Hep böyle kenarda, hep yok gibi yani. Var gibi ama yok gibi. Kim, kim bu belli değil gibi böyle. Nesi bu? Babası mı? Nesi yani? Belli değil! Öyle bir pozisyon. Neyse, o yaz biz tatile giderken, o yurt dışı tatiline giderken, bana dedi ki: "Her şey güzel olacak!" dedi. "Sen" dedi. "Git bir kafanı topla, dön, sakinleş, göreceksin" dedi. "Çok güzel olacak!" dedi. Ben de dedim ki: "Bir şeyin güzel olacağı yok! Bu iş bitecek." Dedim yani dönünce. Bir gidip gelelim de." dedim. "Bakarız, konuşuruz." Falan dedim. Biz öyle tatile gittik, döndük -bir de lüks tutkunu yani lüks yaşamayı seviyor adam. Gelirinden fazla bir şeyle yaşamayı seviyor.- Öyle de sorunlarımız vardı, bir türlü dengeyi bulamıyoruz yani. Hep bir para şeyi denge sorunu.

Döndüm; başka bir araba almış kendisine, o arabayla bizi havaalanına geldi karşılamaya. Saçma sapan bir araba. Benim tabii tepeme çıktı sinir ama da var, bir şey hissettirmiyorum. Çok

yorulmuştuk o gezide, bizi havaalanından aldı,’yı anneme bıraktık. Ondan sonra dedim: "Nedir bu araba?" İşte, şöyle böyle bir şeyler anlattı, almış yani. Saçma sapan, üstü açık bir araba almış. Neyse, eve geldik, evde baktım evde bir tane bir iMac vardı. Hani iş yapıyoruz arada böyle, o da ajans-kendi kurduğu ajans işlerini o bilgisayarda yapıyor. Bir baktım, evde bir iMac daha var. Bir bilgisayar daha almış eve. "Bu ne?" dedim. "İşte" dedi. "Sen hani boşanacağım diyorsun ya bana" dedi. "Ben o yüzden" dedi. "Hani sen de arabayı alacağını düşündüğüm için" dedi. "Bilgisayarı da alırsın herhalde" dedi. "Ben kendime arabayla bilgisayarı bu yüzden aldım." dedi. "Sen boşanınca, boşanacağım diyorsun diye." dedi. Dedim: "Hani giderken biz dönünce; sakinleşeceğiz, konuşacağız diyorduk. Ne oldu o?" Sonra bana dank etti. Dedim bu planlamış zaten bunu. Hani ben istiyorum gibi duruma getirmeye çalışıyor, hani boşanmayı.... istedi daha çok... Kendine göre işte "Ben" dedi "bu evliliği kurtarmak için çok şey yaptım, şudur budur." Ben o gece delirdim. O gece böyle kapı, pencere kırma derecesinde bir kavga çıkardım, ilk defa olarak böyle bir kavga. Duvardaki çerçeveleri aşağıya indirdim falan. Gözüm döndü böyle kendimi salak gibi hissettim, salak yerine konmuş gibi. Ve bana hâlâ kızla bir şey olmadığını söylüyor. Böyle de bir durum var. Dedim: "Tamam! Bi-bi bitiyor artık hani boşanalım. Benim de hâkim bir kuzenim var. Onunla konuştum hani avukatsız anlaşmalı. İşte iki evimiz var, iki arabamız var; bölüştük neyse. O onda, bu bunda, herkes kendi yoluna, çocuk bende kalacak, çocuğun masraflarını karşılayacak falan anlaştık biz. Çok kısa sürede şey yaptık, boşandık. O kavgadan sonra bir daha öyle büyük bir kavga etmedik aslında. Ben çok kiloluyum, çok mutsuzum, kendimi nasıl hissettiğimi bile bilmiyorum, uyuşmuşum mutsuzluktan yani öyle bir durumdayım. Sonra evimi ayırdım. Kozyatağı'ndaki evdeki kiracıyı çıkardım. Ben dedim: "Gidiyorum kendi evime, orada oturacağım." Kiracı çıkıncaya kadar da aynı evde yaşamaya devam ettim, boşandıktan sonra bi’ iki ay falan da aynı evde yaşadık. Tabii o arada gene ufak tefek sürtüşmelerimiz oluyor. İşte ile konuştuk, durumu anlattık tabii etkilendi yani. Hiç etkilenmese de etkilendi çocuk. Biz ...yla şu anda oturduğumuz eve taşındık Kozyatağı'na. İkinci sınıfa başladı, ikinci sınıfın ilk dönemi çok kopuk geçti, çok üzüldü. Birkaç kere pedagoga gittik falan.’yla arkadaş gibi olduk.’yı hafta sonları alıyor babası. Ben öğreniyorum ki o kız da geliyor oraya. Yani o kız da yok, yok ilişkim dediği şey aslında devam ediyor, şu anda gene devam ediyor. Şu anda yakında ya evlenecekler ya birlikte yaşayacaklar. Yani öyle bir hazırlığın

içinde olduğunu anladım, ev mev bakıyor. O dönem işte.... uğraştık. O kış okula başladığında sonra dedim ki ben böyle baktım kendime hani evi ayırdım, boşandım; okey! Çocuğu da biraz yoluna soktuk, böyle aynaya baktım, tartıldım 101 kilo olmuşum ve ajansta çalışmaya devam ediyorum. O zaman hâlâ aynı ajanstayım. İzmir'den geldiğim zamanki ajansta çalışmaya devam ediyorum. Ajansta tesadüfen evimin arka sokağına taşındı. He, baktım 101 kiloyum, böyle aynada baktım kendime dedim ki: "Bu iş böyle olmaz, bunu bir değiştir sen." dedim. Bir yükten kurtuldun, bir yükten daha kurtul yani evlilik benim için artı bir yükü, onun bittiği çok iyi oldu. Tamam, şimdi kafa sakın. Evindesin, işin de var, çocuk da ufak ufak yoluna girmeye başladı, artık başka bir şey yapman lazım ve bir şey... Kilo vermeye karar verdim. Bir kez daha bu döngüyü bir kez daha... Dedim ki: " Bu 101 kilo nedir yani? Üç haneli rakamlara çıkmak, hayatımda ilk defa, hamileliği saymazsak. Bunu ben değiştireceğim." dedim ve bir artık hani diyetisyen, spor salonu falan çok sıkılmışım o yöntemlerden, istemiyorum. Yani çok gittim hayatımda. Başka bir yöntem araştırmaya başladım. Ne yapayım? Ne yapayım? Bir sağlık koçu diye bir kavram öğrendim ilk defa hayatımda. Dedim ki: "Bir çalışayım, bir deneyim bakayım, nasıl bir şeymiş?" Bir arkadaşım söyledi, bir eğitime gidiyordu arkadaşım iş yerinden tasarımcı arkadaşım. Dedi ki: "Eğitimde ben böyle böyle biriyle tanıştım, istersen bir incele sayfasını, bir konuş" falan. Ondan sonra "İyi" dedim. Kızın da hikayesi benimkine yakın bir hikâye. Mutsuz hayat olarak değil de hani kilo al-ver öyle değişmiş hayatı. Dedim: "Ben onunla bir çalışayım." O çok tutundum ona. Kilo verme serüvenim son dört sene önceki kilo verme serüvenim böyle başladı. O koçla, sağlık koçuyla ben dört ay çalıştım. O dört ayda yirmi küsur kilo verdim; 22-23 kilo verdim. Sonra artık öğrendiklerimle kendim devam etmeye başladım. Bu konu beni çok sardı. Yani o zaman artık 40 küsur yaşlarımda oluyor bu, şu anda 46 yaşındayım. İşte 42 yaşında kilo vermeye karar verdim, 43 yaşına geldiğimde 44 kilo vermiştim ve bu konu çok ruhuma girdi. Tabii 44 kilo verince o bir de çok mutsuzdum. O ışığını kaybetmiş insandan parıldayan bir kadına dönüşmeye başladım. Bu durum tabii ki çok hoş bir şeydi. Yani küllerinden doğmak! Bir arkadaşım şöyle anlattı bunu bana ki çok doğru! Dedi: "Bir top var. O topu denizde böyle bastırmış, bastırmış, bastırmışsın." dedi. Sonra o top fiv! fırlamış bir anda. Dedim: "Doğru! Öyle biraz öyle oldu yani. Öyle düşünmemiştim ama doğru bir tanım oldu benim için."

Eğitimler almaya karar verdim ama ajansta çalışmaya devam ediyorum ama tutundum, bu dünyaya çok tutundum. Bana çok iyi geldi. Bir şey lazım çünkü hayatta normal rutinin dışında. Çocuk, eş, arkadaş dışında seni hayata bağlayan bir amaç, bir şey lazım. Bu arada da kişisel gelişim okumaya, psikolojik kitaplar okumaya çok sardım ben. Acayip okuyorum, çok hoşuma gidiyor ve bunları kendim de uyguluyorum ve deneyimliyorum yani bakış açısı bir sürü şey. Bunu böyle keşfettim, ilk eğitimi aldım. İlk eğitimim His Federasyonu, resmi olan ilk eğitimim oydu. Gençlik ve Spor Dairesine bağlı His Federasyonu birinci kademe, wellness yardımcı antrenörlük belgesi. Bu belge ne yapıyor? Spor salonu açabiliyorum bu belgeyle, insanlara toplu alanlarda spor yaptırabiliyorum. Spor yaptırma yetkim var, temiz yaşamla ilgili birtakım öğretileri paylaşma yetkisi veriyor bu belge bana. Bunu, bu yetkileri için değil, biraz kendim için almak istedim ne olacağını bilmiyordum aslında. İlk aldığım belge buydu, üç sene önce. İzmir'e gittim iki hafta orada bir fiil okul gibi. O eğitime gittim, geldim işte sınavları geçtim, belgemi aldım. Artık birinci kademe wellness antrenör, yardımcı antrenörüm. Harika! Sardı beni bu konu. O eğitimde öğrendim yani hareket, spor da hayatıma girmiş, deli gibi yürüyorum sahilde, acayip. Kendi kendime konuşuyorum, teknikler var okuduğum kitaplardan deftere yazıyorum. Okuya okuya yürüyorum falan böyle zihnimle de mücadele ediyorum yani. Sadece bedenim, tamam bedenimi yoluna soktum, zihinle de mücadele ediyorum. Hareket etmenin ne kadar önemli olduğunu tabii ki anladım. Biz yıllarca böyle bilgisayar başında çalışınca her yerimiz, duruşumuz bozuk, postür bozuk falan. Ben o eğitimden sonra ajansa döndüm dedim ki: "Şey yapalım, ofis egzersizi yapalım. Bir on dakika kendimize izin verelim." Ajansın sahibi de bir şey demedi. Zaten bir 10 dakika ne olabilir yani? Ondan sonra ben insanları ajansta egzersiz yaptırmaya başladım. Böyle bir 10 dakika, 15 dakika kalkıyorduk. Hadi şimdi kollar, hadi masaya yaslan, şey falan sandalye hani ekipmansız biz üç ay, dört ay yaptık bu egzersizleri. Ben Instagram'da, sosyal medyada bunları yayınlamaya başladım. Bayağı kızların kolu, bayağı inceldi yani. Hani pantolonuna giremeyen girmeye başladı. Beslenmeyle ilgili de öğrendiklerimi dilim döndüğü kadar anlatıyorum, bayağı güzel oldu. Ondan sonra bu ofis egzersizleri insanlar benden talep etmeye başladı. "Ya, bunu üretsen de işte biz de alsak. Satıyor musun?" falan. Dedim: "Üreteyim." Ben zaten tasarımcıyım, yapayım yani bunu. Egzersiz de yazabiliyorum, onu da yazarım. "İyi" dedim. "Yapayım ben bunu." Önce dijital bastırayım diye düşündüm, böyle Necdet

Ozalit gibi bir yerlerde sonra dedim ki yok matbaada ben bunu bastırayım. Bastırdım. Bayağı talep oldu yani. İlk parti böyle satıldı, güzel gitti. İnsanlar şey yapıyor o zaman şirketim falan daha yok hani bunu yapıyorum ama sonra bir süre sonra koçluk talebi gelmeye başladı bana. Sen de bize koçluk yapsana, ben de kilo vermek istiyorum, şudur, grup açsana falan. Allah! Allah! Olur mu? Olmaz mı? Ben bu arada Koçluk eğitime yazıldım. O spor eğitimi bitti, arkasından bir tane beslenme eğitimi aldım. Sonra da yaşam koçluğu eğitime yazıldım. ICF Yurtdışı onaylı bayağı kallavi bir firmadan. İşte iyi paralar vererek bir eğitime, dörtlü modülü olan bir eğitime yazıldım. Orada; yaşam koçluğu, NLP, NLP master bir de training oluyorsun - sunum yapabilme-. Bu eğitimlere gitmeye başladım. Hâlâ ajansta çalışıyorum, hafta sonları bu eğitimlere gidiyorum. Çok sevdim! Yani acayip sevdim. Sanki benim içimde farklı bir yaşam koçu varmış, o çıktı ortaya. Çünkü okuduğum dünyayla da çok örtüştü. Bu kişisel gelişim ve psikoloji çok okuyorum, eğitimden öğrendiklerim ve okuduklarım da çok örtüştü. Oturdu yani bende pazılın parçaları, oturmaya başladı.

“Grup açayım mı, açmayayım mı?” dedim: Açayım ya! Daha çalışıyorum hâlâ ajansta. Tamam dedim ya, açıyorum! Böyle ilk grubum üç kişiydi. Üç kişiyle çok cüzzi bir ücrete grup açtım ben. Bir müfredat hazırladım, dökümanlar hazırladım falan. Hani bu reklam sektörünün bana verdiği yetkiyle (gülüyor) ve beceriyi de kullandım tabii orada. Kurumsal duruyorum yani daha hiçbir şey yokken. Kendime bir isim buldum:” İyi Gelmek”. Kendi ismimle birleşmek-birleştirdim, kendime logo yaptım falan, instagram sayfamıe çevirdim. Ondan sonra a a olur mu? Olur mu? Valla çok güzel sonuç aldık. Talep var "Yeni grup ne zaman açılacak?" İkinci grubu da açayım ama dedim, bu koçluk falan herkes böyle bir illegal yapıyor. Kimsenin şirket kurduğu yok ama doğru bir şey değil. Ben dedim şirketimi kurayım, hem sıyrılırım o dünyanın arasından hem de resmi dururum, daha kurumsal dururum. Ajansta çalışıyorum ama hâlâ. Ben şirketimi kurmaya karar verdim. Tam o dönem amacım hemen ajanstan ayrılmak değildi. Bi’, bir sene sonra falan. Götürebildiğim kadar işle grupları birlikte, birlikte götürmekti hedefim. Tam o dönem ajansın sahibi ajansı kapatmaya karar verdi. Dedi ki: "Şirketi kapatmıyorum ama bu ofis giderleri, maaş giderleri beni çok yoruyor. Ya ofisi kapatacağım şirket kalacak ve benimle çalışmak isteyenlere aynı buradaki düzende çalışmaya devam edin. Yaptığınız iş başına size ücret

vereceğim. Daha fazla da kazanabilirsin daha az da kazanabilirsin maaş gibi olmayacak. Hepinizi işten çıkartacağım, size tazminatlarınızı da vereceğim. İsteyen kendine başka bir iş bulabilir, isteyen de bilgisayarı olan kendi bilgisayarıyla devam etsin. Buradaki bilgisayarı almak isteyen bunu alsın. Her şeyi sattı kadın, yani ofisi boşalttı. Biz bir kişi dışında hepimiz kadınla çalışmaya devam ettik bir yandan. Oo benim için süper oldu. Hem evden çalışıyorum, o zaman danışanlarımla da daha iyi ilgileniyorum. Gruplar açmaya devam ettim ve arttırdım gruba katılan sayısını ve bir yandan da eğitim almaya da devam ediyorum. İşte o koçluk eğitimleri bitti falan. Şirketimi kurdum, ismime marka tescili aldım, kart ismine marka tescili, tasarım tescili patenti aldım. Bunları da yayınlıyorum böyle sosyal medyamda, büyüyor hesabım. Talep de var. Şimdi bu işi yapanlar da artmaya başladı, ilk başladığımda bu kadar yoktu. Bayağı güzel gidiyor. Artık grafik işini biraz azaltmaya, koçluğu arttırmaya başladım. Orada çeşitlendirmeye başladım işte. Bireysel paket çıkarttım, başka şeyler falan. O eğitimler bitti. Person training eğitime gittim orada bir beslenme, sporcu beslenmesi eğitimi aldım. Hem de person training aldım. Arada böyle küçük workshoplar oluyor, takip ediyorum. Deli gibi öğrenmeye çalışıyorum. Şu beslenme işini de bir hakkıyla öğrenmek istiyorum yani. Temiz beslenmeyi öğretiyorum yani. Amacım diyetisyenlerle kapışmak değil ama bana geldiğinde bir değişim yaşasın kişi istiyorum. Sürdürülebilir, temiz beslenmeyi öğrensin, belli bir oranda egzersizi hayatına soksun ve zihinsel olarak da bunun olması gerektiğini görsün ve çaba sarf etsin. Bunu, bunu yapabilmek için de ben de kendimi donatmaya devam ediyorum. O arada Youtube kanalımı açtım, oraya videolar çekiyorum, onları işliyorum, yüklüyorum falan. Sonra geçen sene Türkiye'de ilk defa açıldı, yurtdışı var ama Türkiye'de ilk. Fonksiyonel Tıp Sağlık Koçluğu Eğitimi duydum bir arkadaşşımdan. Çok ciddi rakamlar bu eğitimler. Gideyim mi? Gitmeyeyim mi? Gideyim mi? Gitmeyeyim mi? Dedim Git! Yani bu işi yapıyorsan hani başka bir dünya kendine. Evet, temiz beslenmeyi bir yere kadar öğrendim ama daha bilmediğim tabii ki çok şey var. Ondan sonra ben bu eğitime yazıldım geçen kış. Ya ben eğitime iyi ki yazılmışım deyim. Her saatine şükrediyorum bu eğitimin. Bana o kadar güzel şeyler öğretti, o kadar güzel insanlar kattı ki hayatıma. Yani üç senedir aldığım eğitimler tabii bir şeydi ama bu fonksiyonel tıp da bir o kadardı yani böyle şey yaptığımda. Çok güzel bir dünya oldu bana orası. Oradaki bir hocamla iletişimde kaldık. Onunla gruplar açmaya başladık hastalıklara yönelik ve şu anda daHoca'yla hâlâ devam ediyoruz ve

artık kiloyla ilgili çalışılması gereken hastalarını bana yönlendiriyor. "Senin işin benimle değil, le çalış!" diye. O noktaya geldi, çok şey öğretti gerçekten beslenme konusunda bana. Bu eğitim de çok şey öğretti. Bayağı bilmediğim bir dünya varmış, o dünyayı keşfettim. Bu konuyu öğrendim.

Kışın başıma tatsız bir olay geldi. Romatoid artrit teşhisi kondu bende. Böyle bir anda ataklarım başladı. Çok korktum, ne oluyor? Dedim. Romatoid artrit bir otoimmün hastalık. Tam eğitimin bittiği zamana denk geldi ve biz otoimmün grup açıyoruz hocayla, o döneme denk geldi. Ödüm koptu! Ne yapayım? Ne yapayım? Dedim ki: "Klasik tıp yaklaşımıyla ilerlemek istemiyorum. Çünkü ne yazık ki bu hastalılarda klasik tıp yaklaşımı tedavi edeceği bir yöntemi ve tekniği yok. Bunu biliyorum, bunu doktorlar da söylüyor. Sadece rahatlatıyorlar, süreci biraz uzatabilirse uzatıyorlar ama bir tedavi ediciliği yok. Fonksiyonel tıp ise bunun tam tersini söylüyor. Otoimmün hastalıklarda yaşam şekli, beslenme ve doğru takviyelerle bu hastalığın gerileyebileceğini, yenileyebileceğini iddia ediyorlar ve böyle çok örnek var dünyada. Bunları okumaya, araştırmaya başladım. Eğitimde zaten öğrenmiştim, daha üstüne gittim ve bir fonksiyonel tıp doktoruna gittim ben. Hiç şeye gitmedim, normal hastaneye, romatoloğa gitmedim. Fonksiyonel tıp doktoru benim beslenmemi biraz değiştirdi, bana takviyelerimi verdi ve ben iki ay içinde toparladım. Ağrılarım kaldı, ben bir ay kadar yürüyemedim doğru düzgün. Çok ağır geldi atak, bir anda geldi ve bunu ben fonksiyonel tıp yaklaşımıyla bu hastalığımı şu anda bir düzende tutuyorum. Benim normal rutinimi bozmuyor. Bu tabii ki hep var. Çünkü vücudun bağışıklığı, zayıfladığı anda ortaya çıkan bir -otoimmün hastalıkların hepsi böyle- vücut bağışıklığı ne zaman zayıflıyor, bir otoimmün hastalık ortaya çıkıyor. Varsa vücutta bir şey reaksiyon veriyor yani. Kanser de böyle, tiroit de böyle, şeker hastalığı, tansiyon da böyle hepsi böyle. Bir sürü bileşeni var bunların olmasının. Bu dünyanın içinde bu yöntemle ilerledim, ilerlemeye devam ediyorum. Tam bu arada grup açtık, grupla birlikte de işte ben de bilgilerimi tazeledim, onlara da aktardım, aktardık daha doğrusuile birlikte. Hayat beni buraya taşıdı.

Şimdi boşandıktan sonra bu ilişki konusu ne oldu hayatımda? Orada hâlâ çok (gülüyor) yol kat edemedim. Yani ama çözeceğim orayı da çözeceğim, umudum var öyle söyleyeyim.

Denemelerim oldu, olmadı değil. Boşandıktan sonra hayatıma giren insanlar oldu ama onlar da

ne yazık ki çok sürdürülebilir olmadı. Sorun, sorunu biliyorum aslında. Sorunun nerede olduğunu görebiliyorum hani. Bunu aşmak için (gülüyor) işte yol yani hayat bir yolculuk ya, şimdi de belki öyle bir maraton başlıyordur benim için, bilemiyorum. Bu kısmı çözmek ve sağlıklı bir ilişki kurmak istiyorum artık hayatımda. Kızıma da böyle çünkü iyi bir model olacağım. Şu anda bu anlamda baktığında iyi bir rol modeli değilim kızımın önünde. Onun önünde şu anda ideal bir aile profili yok yani. Dolayısıyla bu konudaki arayışlarım devam ediyor (gülüyor) tabii. Ama bakalım ne olacak. Yani oradaki pürüzleri görüyorum, hatalarımı görüyorum, yanlışlarımı, bakış açımın nerelerde değişmesi gerektiğini... Hayatımın birçok noktasını ben değiştirdim. Bir mücadele içinde geçti hep. Belki pek çoğumuz gibi. Burayı da halletmek istiyorum yani burayı da bir çözmek istiyorum. O kabuğumu biraz daha kırmak istiyorum hakikatten. Baktığında belki hiçbir zaman çok naif bir kadın hissiyatı geçemeyecek karşı tarafa ama en azından bir ilişki içinde kabukların biraz daha kırılması gerektiğini o dişil tarafının daha gelişmesi gerektiğini artık görebiliyorum. Bu güçsüz kadın demek değil aslında. Benim karıştırdığım nokta hep bu oldu şimdiye kadar. Hani güçlü kadın sert olmalı arkadaş, çelik gibi demir gibi. Hatta iş yerinde bana "Demir Bilek" diyorlardı, demir diyorlardı (gülüyor). Öyle bir şey... Nasıl o zırhı giymişsem? Bu ama tutuculuk değil yani bu davranışsal olarak hani cinsel tutuculuktan bahsetmiyorum. Şey yani, şey olarak hani nasıl diyeyim? Duygulara ulaşma olarak bir şey var, böyle sert bir duruş var. Orayı bir türlü geçemiyorum. O leveli, hani level level ya böyle; geldi, geldi hayat hani, en üst şeye zorluyor beni açacağım ama onu da yapacağım, karar verdim.

İşte son noktada geldiğim durum budur yani hayatımda. Gençliğimde böyle şu anda yaşadığım hayatı yaşayacağımı bana gösterecekler inanmazdım. Çok hayallerimin ötesinde bir hayat yaşıyorum aslında ve buna gerçekten çok şükrediyorum. Yani çok güzel bir hayat yaşıyorum. Ve artık şunun farkındayım. Çok kırgınlıklarım ve öfkelerim vardı benim. Çok kaderci. Niye benim başıma geldi falan? Ö hö! Ö hö! falan. Şimdi böyle baktığımda bu yaşadığım hayat beni bugüne taşıdı. Mükemmelliğini yapmış zaten, olabileceğinin en mükemmeliğini yapmış. Çok şükür! Çok mutluyum ben. Gerçekten çok küçük bir dünyam vardı. Yani hepimizin tabii o yaşlarda belki küçük oluyor dünyası ama hiç şu anda yaşayacağım ve şu anda yaptıklarımı yapabileceğim hani asla aklıma gelmezdi. Öyle bir hayallerim de yoktu aslında. Bakarsan gelecekte yani geçmişte

hani ne yapabilirim? İşte gezmeyi çok severdim hani. Keşke çok gezebilsem falan dediğim şeyler oldu. Hakikatten gezdim de yani. Bayağı dünyada değişik yerleri görebildim, çok bunun için de çok şanslıyım bence. İstedğim, görmek istediğim pek çok ülkeye gittim, gezdim, gördüm. Fotoğrafla uğraşmak istedim, uğraştım; sergi yapmak istedim, yaptım; ne yapmak istediysem yapabildim yani. Gerçekten büyük şans. Bu şükredilecek bir şey. Sağlığım ve zamanım buna elverdi ve bundan sonra hayallerimi büyüttüm. Şu anda ben bu sene üniversiteye yazılacağım. Tekrar iki yıllık aşçılık okuyacağım ve ondan sonra dikey geçişle diyetisyenliğe geçiş yapabiliyorsun ama o için örgün eğitim okula gitmek gerekiyor. Şimdi böyle bir şeyim var, ufukta böyle bir dünya var benim için. Bu iki yılı bir bitireyim, bakalım hani dikey geçişi kazanır mıyım? Kazanamaz mıyım? Oradan devam eder, biter bitmez kısmını şu anda bilmiyorum. Ama ilk iki yıllık şeyim ömrüm, sağlığım ve şartlar el verdiği sürece bu iki yılı bitirip ondan sonra da dikey geçiş sınavıyla diyetisyenliği okumak istiyorum. Bir sürü eğitim almak istiyorum, hâlâ sıradalar yani. Aralıktaki bir eğitime yazıldım, ön kayıt yaptırdım bile. Yani gelişim muhteşem bir şey ve ben şu anda geldiğim vizyona gelebildiğim için gerçekten çok şanslı görüyorum kendimi. Çok başka, üçüncü gözüm açıldı, bu çok kıymetli bir şey. Dediğim gibi burada şu anda hayatımın eksik parça ilişki kısmı. Para sorunun yok çok şükür. Kendimi idare edebiliyorum, kızımı idare edebiliyorum. Kızım sağlıklı, annem babam sağlıklı, annem hâlâ bana destek oluyor. Bu da büyük bir şans benim için. Bu, bunun devamı ve kendimi ne kadar donatabilirim artık oraya bakıyorum ve dediğim gibi bir tatlı bir ilişki olsun istiyorum. Evlilik mi bilemem bu. Hani şu anda evlilik hayalinde değilim ama (gülüyor), ama bir ilişki hani kaçak köçek değil yani anladın mı hani? Böyle ortaya çıkabileceğim, el ele tutuşup sahilde yürüyebileceğim bir ilişki özlemi içendeyim açıkçası. Bunu da yapabilirsem ne tatlı olur yani ama şunu da kabul etmem lazım bu hiç olmaya da bilir. Bu olmadığında hayatımın eksik olmadığını da aslında bir nokta da sindirmem lazım. Orayı, orayı çalışıyorum. Orayı hâlâ sindirebilmiş değilim, sanki hep bir eksiklik var. Ya, tamam bir ihtiyaç tabii ki aşk insanın hayatında ama bir senin hayatta mutlu olmanı engelleyecek bir eksiklik mi? Öyle olmamalı. Ben henüz o noktada mıyım? Yaklaştım ama henüz o noktada değilim yani, itiraf etmek gerekirse. Bunun özlemini duyuyorum, yani duymadığımı söylesem yalan olur. Ben hani erkeksiz yaşanılır, hani feminizm bana biraz uzak o anlamda. Eşitliğe inanırım ama iki, iki cinsten olmalı yani. İki, iki cins birlikte yaşamalı, bu yüzden

yaratılmışlar bir şekilde. O yüzden hani erkeksiz hayat aa falan öyle. Eskiden daha öyleydim, şimdi öyle değilim yani. Bunun gerçekten eksikliğini hissediyorum.

Bakalım bundan sonra hayat ne getirecek bana bilmiyorum, göreceğiz (gülüyor). Yaşarsak birlikte...